

niet, want ook de mooiste en zeldzaamste wilde planten zoeken het spoorweg-asyl op, en die trekken weer allerhande mooie bijtjes en vliegen en vlinders.

Maar wij willen nu alleen naar vogels uitzien. Daar zit al een dikke te roepen:



en een andere, een halve paalafstand verder, antwoordt:



en dat gaat zoo onafgebroken voort. Kijk, als ze hun sextool uit hebben en de kwartnoot zullen aanpakken, dan vinden ze het stuk gevoelvol, ze werpen hun geel kopje achterover en staren hemelwaarts.

Nu raken ze goed in ijver en ze voegen aan hun lied nog een geluid toe, dat niet zoo heel makkelijk te omschrijven is, maar dat ik, als mijn muziekmeester zoo iets mogelijk vindt, in 't eene geval een „glissando“ bewerking van het grondaccoord zou willen noemen, in andere gevallen een onduidelijke cadans legato prestissimo. Maar met zulke dingen valt eigenlijk niet te spotten. Ongetwijfeld zijn er onder onze lezers en vooral onder onze lezeressen, velen, die fijner hooren dan ik, en die dan misschien raad weten met de laatste toon van het geelgorzenlied, want de vogel, die ons op 't oogenblik bezig houdt is de geelgors (*Emberiza citrinella*). Hij is gemakkelijk te kennen aan zijn dikke snavel en zijn dik kopje. Hij is heel wat grooter dan een vink, maar beter dan aan vorm en kleur te herkennen aan zijn liedje. De sextool met de kwart komen altijd weer, de Duitschers en de Engelschen hebben er zelfs woorden op gemaakt, de eersten hooren er uit: „Weisz nicht woo mein Nestchen steht!“, terwijl de practische eilanders het vertolken met: „A little bread and a very little cheese!“ Bestaat er ook een Nederlandsche zetting?

Als ge nu uw binocle neemt en de lijn langs kijkt, dan ziet ge nog wel een dozijn van die gorzen. Ze zitten alle naar dezelfde kant gekeerd, met de rug naar de spoorlijn en heel kluchtig is het, dat ge de versten, die ge toch niet hooren kunt, van tijd tot tijd als 't ware automatisch het kopje omhoog ziet heffen. Dan zijn ze aan hun kwartnoot.

Maar nu hoort ge een ander lied en ge denkt, dat de baanwachter z'n kanarietje er van door gegaan is. Een echte mooie kanarieslag! Eerst iets dat wel wat van de sextool van de geelgors heeft, dan een vinkenslag, dan een triller, dan een prachtig langgerekte zeer hooge fluittoon, nog een en weer een. Nu zal 't uit zijn. Neen, weer klinkt een

toon, fijner, aandoenlijker dan te voren, en telkens weer, als ge denkt dat de grens van het teere en aandoenlijke bereikt is, klinkt er nog een toon, weer heerlijker en schooner, totdat het lied eindelijk in onovertreffelijke welluidendheid zoet wegsterft.

Dat is de boompieper en ik zou me schamen, om hier zijn latijnsche naam meteen achter te zetten. Die staat wel onder de teekening. Nu uitgekeken! 't Is een grauwwogeltje zoo iets tusschen musch en leeuwerik, maar de snavel is iets langer en slanker; keel, borst en buik zijn licht, bijna wit, met zwarte lengtevlekken. Achterteent, niet bijzonder groot. Daar begint 't lied opnieuw.

Bij de aanslag en de vinkeslag zit het vogeltje gewoon op de telegraafdraad, maar bij de triller wiekt hij snel omhoog, en als dan de lange fluittonen komen, staan alle slagpennen en stuurveeren wijd uitgespreid en de kleine dekveertjes recht op, en langzaam, heel langzaam, onder 't uiten van die heerlijke fluittonen daalt 't vogeltje naar zijn vroegere standplaats weer.

Het lied ziet er zoo uit: — — — — —
. — — — — —

Ik had daareven weezin, toen ik de naam „boompieper“ moest neerschrijven, want er schuilt gering-schatting in dat woord „pieper“. Mijn vriend Gerrit van den Bruinenhorst, de herder van de Garderbroeksche hei, noemt deze zanger dan ook boomleeuwerik. Maar een boomleeuwerik is weer een andere vogel en *die zingt nog schooner*.

Wat een verschil is er tusschen het lied van de geelgors en dat van de boompieper! En toch voelt de diksnavel zich even gelukkig, en zijn nest, waar 't wijfje broedt op de vijf met kabbalistische teekens beschreven eitjes, is dicht bij de grond in hetzelfde boschje van kruipwilg en gouden brem, halfweg tusschen de spoorloot en de rails, waar ook de boompieper zijn woning heeft. En gij hebt 't niet bemerkt, maar mij is 't niet ontgaan, dat nog een ander vogeltje daar telkens voedsel heendraagt. Daar vliegt hij weer uit, maar zet zich even neder op de telegraafdraad. Dat is dan eindelijk de roodborst-tapuit (*Pratincola rubicola*), een vrij zeldzaam vogeltje, maar dat ge, als ge maar op de telegraafdraden let tot dicht bij de Domstad kunt waarnemen en ook tusschen Bussem en Hilversum. Spreek me nu nooit meer van grensprovincieën!

Zal hij ook gaan zingen? Een paar korte lokroepen, herinnerend aan het „tak, tak, tak“, van lijster of roodborstje, heeft hij al doen hooren, maar verder vernemen we niets dan een verward gemurmur, waarin af en toe wat helderder geluidjes te onderscheiden zijn. Zanger van de derde rang! Maar wat een kleur en teekening! Het ronde kopje en de volle keel zijn glanzig zwart, dan volgt een kraag van wit satijn. Ook 't staartje is zwart. Dit